

Колечу за
прынцезе

Прунела Бат
**Принцеза на
Џерену**

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала
Prunella Bat
PRINCIPESSA IN CAMPO

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Text by Prunella Bat
Original cover and illustrations by D. Pizzato, B. Pisapia,
M. De Bellis

Copyright © 2010 Edizioni Piemme S.p.A., via Tiziano 32,
20145 Milano, Italia

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8,
20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Translation copyright © 2013 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

1. Оно доба године	11
2. Пређимо на ствар	20
3. Брдо проблема	30
4. Парадајз са жутицом	38
5. Олуја мозгова	47
6. Даме и кавалјери	56
7. Хвала вам, мољци!	65
8. Пошта дан очи великих догађаја	74
9. Велика зимска забава	84
10. У лављим чељустима	95
11. Растргни је, мила!	104
12. Не могу да гледам!	114
13. Принцеза на терену	123
Четири величанствене	133

Добро дошли
на Колеџ за Џринџезе

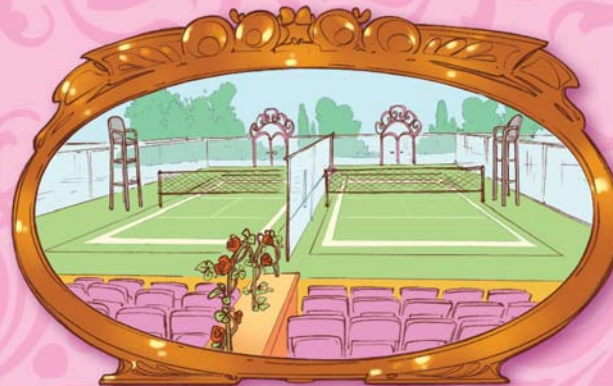

Колеџ

Кућа
сова

Тениски
терени

Базен

Врт

Ученице

Вики

Права мушкарача, сушта супротност једној принцези!

Нел

Слатка је кô шећер, али лудује за рагбијем.

Бриђита

Изузетно је отмена и велики је сноб, спремна је на све само да постане принцеза године.

Сани

Родитељи су јој чувене рок звезде, али она више воли хемију од рок музике.

Лин

Воли уметност и желела би да буде сликарка, породица јој живи у Хонгконгу.

Маргерит

Бескрајно се диви Бриђити, за њу би све учинила.

Скарлет

Баснословно богата (отац јој је „краљ пржене пилетине“), сања о принцу из бајке.

1. Оно доба Године

Онога дана кад је весело кренула у први разред основне школе, држећи за руку свог пријатеља Нормана, генијалног цви-кераша, Вики је схватила да школа може да буде:

1) забавна; 2) занимљива; 3) корисна.

Било је, наравно, тако све док се није умешала математика.

„То је као у оним филмовима страве и ужаса које, по твом и мамином мишљењу, не бих

смела да гледам“, објаснила је једном приликом оцу. „Учитељица ти се најпре смешка, а онда те изведе на таблу.

Тада схватиш да има огромна уста са гомилом зуба и да је постала чудовиште које се храни дељењем двоцифреним бројевима. Ето како математика утиче на људе!“

Вики је сада била у петом разреду и похађала је Колеџ за принцезе, где су поколења девојчица из племићких породица учила како да се понашају као принцезе. Није, међутим, нимало променила мишљење.

„Ужас! Зашто баш ја?!“, питала се док је прилазила катедри госпођице Даблфајер, професорке математике која се стално смешкала и носила џемпериће боје лаванде, али је била кадра да се

на сам помен речи „геометрија“ преобрази у чудовиште гладно сложених формула.

Из клупа су до ње стизали охрабрујући погледи њених најбољих пријатељица, уједно и цимерки.

Лин Ванг, девојчице из Хонгконга која је желела да постане сликарка и која је са дугом црном косом уплетеном у кику изгледала слађе него икад.

Сани Тарнер, изузетне научнице која је у свом орману направила малу али ефикасну лабораторију (одећу је држала у коферу: кад неко намерава да добије Нобелову награду за хемију, мора мало да се жртвује).

И Фенеле Смитсон, зване Нел, девојчице анђеоског лица и огуљених колена, увек спремне да шмугне у парк како би тамо трчала за јајастом лоптом заједно са чланицама тима који је кришом основала (директорка Колеџа за принцезе сматрала је да играње рагбија нипошто не приличи правим принцезама).

Чуло се и злобно и задовољно церекање Бриџите Пибоди, ужасног сноба невероватно плаве косе, и њених двеју улизица Маргерит и Скарлет. Те три супермодерне змијурине тражиле су

да их зову Суперфантастичне и биле су смртне непријатељице Четири величанствене (то јест Вики и њених нераздвојних другарица).

„Чекају као грабљивице“, помисли она, „да добијем још једну лошу оцену из математике. И добићу је, уколико се не деси неко чудо.“

И баш тада, кад је Вики била на корак од катедре, десило се чудо: врата учионице се

широм отворише и појави се госпођица Коралинда Мидлпоинт, наставница бонтона и савршених модних детаља, али и млађа сестра госпођице Амелије, директорке колеџа.

С обзиром на то у каквом су јој стању били коса и костим, чинило се да се ваљала у паучини. Изглед госпођице Мидлпоинт бр. 2, све друго само не беспрекоран, ипак није био оно

најчудније. Вики се изненади кад виде забринуте изразе лица својих другарица и госпођице Даблфајер.

„Ох, Коралинда, немој ми рећи да је опет оно доба године!“, узвикну тужно професорка математике.

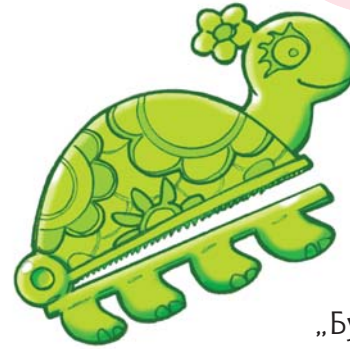
„Наравно да јесте!“, одговори ова исто тако утучено. „Данас почињу велики маневри! И хитно ми треба неки добровољац, пошто ја нећу више крочити тамо...“

Не побринувши се да сазна нешто више о том загонетном „тамо“, Вики без размишљања ускликну: „Идем ја!“, тоном бродоломника који виче: „Копно! Копно!“

Била је спасена! Три секунде касније хитро је корачала иза професорке, заједно са Сани, Лин и Нел, које су, видевши како је излетела за Коралиндом, одмах пошле за њом.

Вики тек тада схвати да нема појма у шта се увалила и шапну пријатељицама: „Хеј, је л’ нека од вас зна шта се дешава? И шта значи ’оно доба године’?“

Сани хтеде да јој одговори, али госпођица Коралинда, стигавши до краја најзабитијег и најмрачнијег ходника у целом колеџу, изне-

нада стаде, померивши се у страну.

Пред њима се појави висока Амелија Мидлпоинт, иза које су била нека одшкринута врата.

„Буди љубазна и не ШАПУЋИ, Викторија!“, рече директорка уњкавим гласом. „И ПОСТАРАЈ се да ДИСЦИПЛИНУЈЕШ КОСУ, НЕДОСТОЈНА је једне ПРИНЦЕЗЕ.“

Вики ћутке послуша и смири бакренасте увојке који су испали из пластичне укоснице у облику корњаче (много ју је волела, пошто је то био поклон од њених млађих сестара, близнакиња Пау и Мау). Њене зелене очи, међутим, потамнеше, попримивши боју узбурканог мора.

Вики није волела да је зову Викторија, а поготово не принцеза (премда је, у крајњој линији, то била).

Викторија Антоанета Катерина Лујза од Хернет-Холеније била је заправо једина права принцеза међу девојчицама које су похађале стари и славни колеџ. Плава крв је постала ретка и госпођица Амелија, велики сноб, била

је ван себе од среће кад је она уписала колеџ. Тада није ни слутила да је Вики, иако потиче из угледне мада прилично осиромашене породице, ОЛИЧЕЊЕ НЕДИЦИПЛИНЕ и УВРЕДА за ЛЕПО ПОНАШАЊЕ, како је истицала сваки пут када би је казнила.

Утегнута, као и увек, у савршену хаљину, са савршено истапираном косом и једним јединим, савршеним комадом накита – златним ланчићем са привеском на коме су била урезана три слова Д, симбол њеног гесла („ДИСЦИПЛИНА, ДИСЦИПЛИНА и ДИСЦИПЛИНА), госпођица Амелија им саопшти: „Добро, девојчице, имаћете ВЕЛИКУ ЧАСТ да будете прве ученице које дају ДРАГОЦЕНИ ДОПРИНОС једном ИЗУЗЕТНОМ ДОГАЂАЈУ. Причинићете ми ВЕЛИКО ЗАДОВОЉСТВО ако пронађете сребрне кашичице за сладолед које је госпођица

Коралинда оставила УНУТРА... Штета што се не СЕЋА тачно у КОЈОЈ кутији.“

Рекавши то, она ошину сестру погледом, испружи прст прекривен прстењем и гурну одшкринута врата. Отворивши се уз шкрипу, она открише собичак пун кутијетина, паучине и прашине. Прилично подгојен миш седео је на сред просторије, на светлости сијалице која се клатила на таваници, и спремао се да поједе комадић сира извађен из оближње мишоловке.

Миш се није узбудио, али госпођица Коралинда зажди низ ходник вриштећи: „Још је ту! Јурио ме је по целој соби, због њега сам се саплела и...“

Четири величанствене никада нису сазнале шта се још десило између ње и миша, пошто је глас Коралинде Мидлпоинт нестао у правцу зборнице, где се закључала.

